

gelov om, hvilke betingelser der skal være opfyldt for at få opholdstilladelse. Det er opgaven for Flygtningenævnet.

Jeg vil også sige til hr. Gert Petersen, at jeg er enig med ham i, at det er vigtigt, at asylsager afgøres på et korrekt grundlag, og at de afgørelser, Flygtningenævnet træffer, træffes på det bedst mulige grundlag. Det er jo den ånd, vil jeg sige, der gennemsyrrer den dagsorden, som har udsigt til vedtagelse.

Men så vil jeg alligevel have lov til at føje til, at Udenrigsministeriet ikke gør krav på ufejlbarlighed. Der er i disse sager altid muligheder for fejl, og der er altid mulighed for, at der er ting, man kommer til at overse. Og når muligheden i nogle af disse sager er til stede, så hænger det sammen med de omstændigheder, hvorunder vi arbejder i nogle af de lande, vi her taler om.

Hvad er det for nogle lande, vi her taler om? Det er alle sammen lande, som ligger uden for de demokratiske landes kreds. Det er f.eks. Serbien og Iran.

Det betyder, at ægthedsvurderinger af dokumenter, som er noget vigtigt for Flygtningenævnets afgørelser, jo altså foregår, om jeg så må sige, underjordisk. Vi kan ikke spørge myndighederne i de pågældende lande. Det arbejde, der foregår, må foregå uden at spørge myndighederne og er jo derfor befæstet med særlige vanskeligheder. Det er ofte under meget store vanskeligheder, arbejdet med ægthedsvurdering af dokumenter må udføres, og det mener jeg man er nødt til at forstå.

Derfor gør Udenrigsministeriet heller ikke krav på ufejlbarlighed, og det sker jo også og ikke sjældent, at Udenrigsministeriet må sige om ægthedsvurderinger, således som det også er fremgået af vores redegørelser til Retsudvalget: I denne sag er vi ude af stand til at give et svar. Vi kan ikke vurdere, om der er tale om ægte dokumenter eller ej.

Derfor ja til, at man baserer sig på korrekte oplysninger, men samtidig en tilføjelse om, at der arbejdes under vanskelige vilkår, og det ved Flygtningenævnet jo, når det træffer sine afgørelser.

Hr. Gert Petersen har flere gange citeret, at man må være forsigtig med at lægge for stor vægt på udtalelser fra eksilorganisationer. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at det, der her er tale om, altså er ganske bestemte eksilorganisationer knyttet til et ganske bestemt land. Der er ikke tale om en generel vurdering af eksil-

organisationer, men en vurdering af et konkret tilfælde.

Det er jo i øvrigt en diskussion imellem os, som vi jo også har ført i Det Udenrigspolitiske Nævn, hvilken betydning man skal tillægge de pågældende eksilorganisationer. Det er en helt anden sag.

Fru Anne Baastrup gav en skitse fra sit verdensbillede af, hvad Udenrigsministeriet var for noget, en skitse, som var, vil jeg sige, overordentlig forenklet. Jeg kunne ikke genkende den organisation, fru Anne Baastrup beskrev, og jeg tror ikke, at nogen af de ansatte i Udenrigsministeriet ville kunne genkende den beskrivelse. Det er ikke mit verdensbillede.

Jeg vil gerne slå fast – og det fremgår i øvrigt også af den redegørelse, vi afgav fra Udenrigsministeriets side om perspektiver i dansk udenrigspolitik frem mod år 2000 – at netop spørgsmålet om respekten for menneskerettighederne i stigende grad er i centrum i udenrigspolitikken. Vi må i stigende grad interessere os for respekten for menneskerettighederne.

Vi har inden for de senere år faktisk gjort internationale fremskridt på det område. Wien-dokumentet fra sommeren 1993 er et vigtigt fremskridt for menneskerettighederne. Oprettelsen af en særlig FN-kommissær for menneskerettighederne er et andet fremskridt i den retning.

Når det er så vigtigt, at nationerne i deres adfærd lægger menneskerettighederne til grund, er det jo ikke blot af humanitære årsager, men også af sikkerhedsmæssige. Kun nationer, der også i deres indre liv respekterer menneskerettighederne, er gode naboer. Og derfor er der også et vigtigt langsigtet sikkerhedsperspektiv i kravet om respekt for menneskerettighederne. Og det spiller en stigende rolle i Udenrigsministeriets arbejde.

Derfor er jeg også glad for, at Danmark her i maj måned ved en afstemning for første gang siden 1982 blev valgt ind i FN's Menneskerettighedskommission for en 3-årig periode. Det vil give os mulighed for at lægge endnu flere kræfter i menneskerettighedsspørgsmålene i de kommende år, og det er jeg godt tilfreds med. Det har jeg og mine medarbejdere arbejdet ihærdigt for at opnå.

Jeg vil godt endnu en gang understrege, at vi ikke behandler de opgaver lemfældigt, som vi som Udenrigsministerium har med at søge at give oplysninger til udlændingemyndighederne, når de anmoder os om det. Vi er godt klar